Запорізька міська громадська організація
«Істина»

МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ «АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СУЧАСНИХ ДЕРЖАВОТВОРЧИХ ТА ПРАВОТВОРЧИХ ПРОЦЕСІВ»

м. Запоріжжя, 24 лютого 2011 р.

Частина ІІІ

Запоріжжя 2011

УДК 34.01 (083)
ББК ХОлО

Актуальні питання сучасних державотворчих та правотворчих процесів: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Запоріжжя, 24 лютого 2011 року. – Запоріжжя: у 3-х частинах. – Запоріжжя: Запорізька міська громадська організація «Істина», 2011. – Ч. 3. – 112 с.

У матеріалах представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на Міжнародну науково-практичну конференцію «Актуальні питання сучасних державотворчих та правотворчих процесів», яка була організована Запорізькою міською громадською організацією «Істина» 24 лютого 2011 року у м. Запоріжжя.

Запорізька міська громадська організація «Істина» незавжди поділяє точку зору авторів тез, які опубліковані у матеріалах Міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні питання сучасних державотворчих та правотворчих процесів».

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 7. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО 8

Значення міжнародних податкових угод при уникненні міжнародного подвійного оподаткування
Вдовічена Лідія Іванівна 8
Інститут дисциплінарних інспекторів в Україні, проблеми становлення та розвитку
Гаврилов Юрій Вікторович 10
Інтеграція норм адміністративного права України до Європейських стандартів
Гайчук Марія Миколаївна, Власова Катерина Олександрівна 11
До питання юридичної відповідальності за порушення в галузі ветеринарної медицини
Галайдюк Лідія Юріївна 12
Місце Державтоінспекції в системі МВС України
Гаркуша В'ячеслав Вікторович 13
Зміст об'єктів бюджетних правовідносин
Гнатовська Альона Ільдусівна 15
Правовий статус та система органів державного аудиторського контролю в Україні
Дунець Василь Богданович 17
Державний контроль за нотаріальною діяльністю в Україні
Іванов Андрій Володимирович 19
Вина по Податковому кодексу України
Іванський Андрій Йосипович 21
Удосконалення форм, напрямів та методів взаємодії органів внутрішніх справ України із засобами масової інформації
Лебедєва Аліна Володимирівна 22
Основні завдання адміністративної реформи
Лі Дарія Димитріївна 25
Адміністративна реформа в Україні - шлях до європейської інтеграції
Лямзіна Оксана Анатоліївна 26
Особливості застосування в Україні технічних засобів вимірювання швидкості «ВИЗИР»
Маслюк В'ячеслав Валерійович 27
Адміністративний арешт: питання його застосування
Новак Олена Дмитрівна 29
Адміністративний примус в Україні
Парай Тетяна Валеріївна 31
Поняття та класифікація форм і методів контролю як функції управління
Павлюх Ольга Анатоліївна 33
Кадрова політика на державній службі: сучасний стан та динаміка розвитку
Романюк Людмила Валеріївна 35
Розвиток інформаційного законодавства в Україні
Самсоненко Антон Андрійович 37
Концептуальні розробки Інформаційного кодексу України у сфері масової інформації
Свистович Роман Степанович 38
Правова допомога як важливий чинник забезпечення прав і свобод військовослужбовців
Синиця Андрій Миколайович 40
Особливості теоретичних основ фінансово-правової відповідальності
Степурко Аліна Сергіївна 42
Проблеми валютного регулювання та валютного контролю в Україні
Фальчук Наталія Володимирівна, Забучинська Тетяна Володимирівна 44

Отже, на сьогоднішній день, засоби адміністративного примусу не є вичерпними, тому що чинне законодавство містить велику кількість норм, які спрямовані на регулювання питань щодо притягнення винних фізичних та юридичних осіб до відповідальності. Зазначені варіанти слугують орієнтиром щодо того, яким саме чином держава на практиці здійснює такий вид адміністративного примусу, як заходи адміністративної відповідальності.

Список використаних джерел:

1. Стеценко С. Г. / Адміністративне право України Навчальний посібник-К Атіка, 2007 - 624 с
2. Закон України від 20 грудня 1990 р № 565-XII «Про міліцію»: http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=565-12
3. Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 23 лютого 2000 р № 31 «Про затвердження положень про спеціальні санітарно-карантинні підрозділи»: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/REG4740.html
4. Закон України від 4 грудня 1990 р № 509-X11 «Про державну податкову службу в Україні»).: http://zakon.nau.ua/doc/?code=509-12
5. Колпаков В.К. /Адміністративне право України: Підручник.-К.:Юрінком Інтер,2003.-544 с.

Поняття та класифікація форм і методів контролю як функції управління

Павлюх Ольга Анатоліївна,
старший викладач кафедри теорії та історії держави і права
Національного університету державної податкової служби України

Загальновідомим є той факт, що влада в державі не може реалізуватися сама по собі. Проявом державного управління являється практичне втілення в життя різноманітних функції держави. У даному випадку під поняттям „функції" ми розуміємо основні напрями управлінської діяльності [1, с. 169]. З найдавніших часів однією із найважливіших функцій в державному управлінні був контроль, якому притаманні певні форми та методи діяльності.

Зазвичай, усі відомі форми та методи здійснення контролю ґрунтуються на таких принципах: законність, гласність, повнота, коректність, централізм, об'єктивність, професіоналізм, доброзичливість, універсальність, систематичність, комплексність, неупередженість, офіційність тощо. Такий підхід забезпечує правильну побудову та здійснення контрольних дії усіма компетентними органами державної влади.

Спостереження за процесом історичного розвитку держави щодо реалізації її основних функцій доводить, що великий вплив на застосовування різних форм та методів контролю мають соціально-економічні формації і, навіть, різні народи. Але, серед їх великої кількості наявними були й такі, які з упевненістю можна віднести до „інтернаціональних", наприклад: перевірка, спостереження за ходом робіт, фінансовий та матеріальний облік та ін. Беззаперечним фактом на даному етапі наукового дослідження є те, що форму контролю та метод його застосування визначають за допомогою цілей, які постають перед контролюючим органом чи структурою. Також, свій відбиток у різний час на здійснення контролю мали і мають політичні реалії у середині та зовні держави.

Переходячи до більш конкретної характеристики форм та методів контролю, можна визначити, що під формою, взагалі, розглядають зовнішнє відображення або зовнішній прояв змісту чи будь-чого іншого, а під методом – способи, прийоми та засоби досягнення мети або певним чином упорядковану діяльність. На сучасному етапі дослідження в адміністративно-правовій літературі спостерігається відображення великої кількості підходів до класифікації та складових елементів форм і методів контролю [1,2,3-6].

Прийнято вважати, що контроль за формою діяльності може здійснюватися у таких формах: 1) перевірка або обстеження і вивчення окремих напрямків фінансово-господарської діяльності, за результатами яких складається довідка або доповідна записка; 2) ревізія або документальний контроль фінансово-господарської діяльності, за наслідками якої складається акт; 3) затребування звітів; 4) рейди, огляди, та ін. Серед інших відомих класифікацій, загальнопоширеною є класифікація в основу якої взятий такий критерій як органи, які здійснюють контроль і тому виділяють парламентський, судовий, контроль з боку органів виконавчої влади та ін. Наступною є класифікація форм за сферою діяльності, яка розрізняє внутрішній, зовнішній та ін.

Однак, слід наголосити на тому, що функція контролю є різновидом державного управління, і, саме тому, контроль та метод володіють класичними або загальними формами державного управління. До таких форм контролю відносяться: 1) правові у

вигляді правотворення через видання нормативних та індивідуальних актів управління, укладення адміністративних договорів, участь суб'єктів виконавчої влади в судах як позивачів або відповідачі, діяльність по забезпеченню громадського порядку й громадської безпеки, здійснення юридично значущих дій тощо та правозастосування як сприяння застосуванню законів до конкретних обставин управлінського життя за допомогою персоніфікованих, юридично владних приписів та юридичних фактів, з якими напряму пов'язане виникнення, зміна або припинення будь-яких адміністративних відносин; 2) неправові, тобто такі, які, зазвичай, не обумовлені виникненням правових наслідків у результаті їх застосування, а саме: організаційні дії (наради, збори, обговорення, перевірки, прогнози, облік, пресконференції тощо) і матеріально-технічні операції (ведення діловодства, складання звітів або довідок, видання юридичних актів, інше [2, с. 119-121].

Вище вказана особливість впливає на таку класифікацію методів контролю: 1) за масштабом застосування бувають загальні методи і спеціальні; 2) за впливом суб'єкта на об'єкт розрізняють методи прямого впливу та непрямого або опосередкованого; 3) за владною природою управлінської діяльності є адміністративні (адміністративно-правові, адміністративно-організаційні) та економічні методи; за характером стосунків між людьми в певному колективі виділяють соціально-психологічні методи [3, с. 194-209]; 4) за характером реалізації загальної політики управління та її принципів виділяють регулювання, керівництво, управління [2, с. 126]; 5) за мірою використання владних повноважень методи поділяються на переконання, заохочення і примус. Остання із наведених класифікацій вважається найбільш широко розповсюдженою у адміністративно-правовій науці та найчастіше застосовується при здійсненні управлінської діяльності. Вони у прояві відповідних дій, що вчиняються контролюючими органами відносяться лише до методів і не можуть бути проявом форм контролю [5, с.296-299].

Виключення, із загальних правил, при розгляді форм та методів контролю становлять такі загальновживані терміни, як „ревізія", „перевірка", „огляд", „обшук" та інші, які можуть належати одночасно як і до форм, так і до методів діяльності контролюючого органу, але, з упевненістю можна сказати, що абсолютно тотожними вони бути не можуть.

Проте, слід відзначити, що існування різних форм та методів контролю і можливість їх вибору зовсім не означає, що суб'єкт контролю повністю самостійно та на власний розсуд має їх використовувати. Так, О. Ф. Андрійко вважає, що вибір форм (додамо від себе ще й методів) контролю має відбуватися контролюючим суб'єктом в межах, які окреслені повноваженнями контролюючого органу або посадової особи, і не може виходити за їх рамки, або є прямо передбаченим у правовій формі. В основному ці відповідні правові форми (додамо і методи) контролю органу чи посадової особи, яка його здійснює, прямо або опосередковано передбачені правовими актами, що регламентують діяльність контролюючого суб'єкта. Таке становище, мабуть, складається через те, що мова йде практично про одне і те саме явище. Тому, будь-який метод повинен зовні виявлятися у якійсь формі а форма, у свою чергу, може існувати лише тоді, коли наповнена відповідними методами [4].

Таким чином, форму контролю можемо визначати як зовнішній прояв або результат конкретних контрольних або наглядових, процесуальних та організаційних дій, який, зазвичай, проявляється в певних актах за результатами діяльності перевіряючих, наприклад: актах перевірки, ревізії, приписах або постановах та інше. А щодо методу контролю, то його розглядаємо як сукупність конкретних процесуальних дій, які передують формальному закріпленню результатів, іншими словами, він являє собою способи, засоби, прийоми впливу органів, які уповноважені здійснювати контроль на певні керовані об'єкти.

Відносно класифікації, то безумовно, з нею можна погодитися, але треба звернути увагу на те, що: 1) методи та форми контролю можуть бути виявленими тільки у сфері взаємодії суб'єктів та об'єктів або у взаємозв'язку керуючих та керованих підсистем; 2) для їх реалізації потрібна, як правило, правова форма; 3) в більшості випадків класифікацією до методів відносяться і ті заходи адміністративного примусу, які застосовуються контролюючими органами до підконтрольних структур, а саме: адміністративний штраф або грошове нарахування; адміністративне попередження та припинення; зупинення експлуатації технічних засобів, окремих об'єктів тощо; 4) вони використовуються різними органами контролю, в різних сферах діяльності, для різних цілей, інколи із застосуванням різних технічних та інших засобів контролю; 5) за формою діяльності можуть здійснюватись як перевірка, ревізія, проведення рейдів, огляд, затребування звітів тощо; 6) контроль як вид державного управління може мати і класичні, форми державного управління: правові – правотворення та правозастосування і неправові; 7) у своїй діяльності контролюючі органи здійснюють відповідні дії, які можна віднести тільки до методів: примус, переконання та ін.

Список використаних джерел:
1. Стеценко С.Г. Адміністративне право України: Навчальний посібник. – Вид. 2-ге, перероб. і доп. – К.: Атіка, 2009. – 640 с.
2. Адміністративне право України: Підручник / За заг. Ред.. Т.О.Коломоєць. – К.: Істина, 2009. – 480 с.
3. Адміністративне право: Навч. Пос. / О.І. Остапенко, З.Р. Кісіль, М.В. Ковалів, Р.В. Кісіль. – К.: Всеукраїнська асоціація видавців «Правова єдність», 2008. – 536 с.
4. Андрійко О. Правове забезпечення процедур державного контролю у сфері виконавчої влади // Збірник наукових праць УАДУ при Президентові України / За заг. ред. В. І. Лугового, В. М. Князева. – К.: Вид-во УАДУ, 1999. – Вип. 2: У 2 ч. – Ч. 2. – с. 297–302.
5. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В.Б. Авер'янов (голова) та ін. – К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2007. – 592 с.
6. Адміністративне право України: Підручник / Ю.П.Битяк, В.М.Гаращук, О.В.Дьяченко та ін.; За ред. Ю.П.Битяка. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 544 с.

Кадрова політика на державній службі: сучасний стан та динаміка розвитку

Романюк Людмила Валеріївна,
к.ю.н., старший викладач кафедри
господарського і екологічного права
Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського

Успіх радикальних соціально-економічних і політичних перетворень в Україні прямим чином залежить від ефективної роботи системи державних органів, й особливе місце серед них займають органи виконавчої влади всіх рівнів. Комплектування їх високопрофесійними спеціалістами, які мають своїми діями сприяти забезпеченню сталого економічного і соціального розвитку нашої держави, є одним з першочергових завдань сьогодення.

Кадрова політика є одним із основних засобів підвищення ефективності функціонування системи органів державного апарату, що реалізується шляхом формування кадрового складу професійних державних службовців, які володіють необхідними якостями державного та суспільного служіння.

Вчені юристи по різному визначають поняття кадрової політики. Одни автори характеризують кадрову політику як генеральний напрямок кадрової роботи, сукупність найбільш важливих, принципових її основ, це, на їхню думку, розрахована на тривалий строк основна лінія розвитку системи роботи з кадрами управління, яка визначає перспективи розвитку економіки і самого управління [1, с. 224; 9, с. 9]. Інші розглядають кадрову політику як відносини з приводу навчання, добору виховання і розстановки управлінських кадрів [2, с. 105], треті – як добір, розстановку і висування кадрів, зайнятих виконанням управлінських функцій на різних рівнях управління [3, с. 14]. В наданих визначеннях кадрова політика зводиться по суті або до питання підготовки кадрів, або тільки до кадрової роботи [4, с. 9].

Існують також автори, які поділяють кадрову політику на політику в "широкому" і "вузькому" розумінні. Вони виділяють серед багатьох управлінських функцій спеціалізовану функцію, яка безпосередньо спрямована на предмет діяльності – управління трудовими ресурсами – та іменують її кадровою роботою. Це, на їхню думку, більш вузьке поняття, ніж термін "кадрова політика", яка містить в собі конкретну діяльність по формуванню кадрів апарата управління [5, с. 176]. Правильним, на нашу думку, є зауваження С.Д. Дубенко, яка підкреслює, що сам термін "кадрова політика" як соціальне явище має багаторівневу структуру і значно ширше за змістом, ніж термін "державна кадрова політика", де її суб'єктом виступає держава. Коли йдеться про "кадрову політику" її суб'єктами можуть виступати, наприклад, політичні рухи, партії, організації, підприємницькі структури. Можна говорити також про кадрову політику уряду чи певного регіону [6, с. 83].

Державна кадрова політика, на думку Ю.О. Розенбаума, є однією з галузей загальної політики, що забезпечує реалізацію в суспільстві політики держави і вплив на розвиток суспільства шляхом його керівництва і управління на основі формування кадрового забезпечення державних органів та організацій [4, с. 123]. Тобто, державна кадрова політика, визначає місце і роль кадрів у суспільстві, мету, завдання, найважливіші принципи і напрями роботи державних структур з кадрами, головні критерії їх оцінки, шляхи вдосконалення підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації, раціональне використання кадрового потенціалу країни [7, с. 100]. Кадрова політика на